

»Kun en Ubetydelighed. — Men jeg maa straks anmode Dem om at tilstaa mig en Begunstigelse. Vil De tillade mig at tilsidesætte Hensynet til en Dames Nærværelse og blive ved at ryge? Denne gode Cigar havde jeg lige faaet tændt, dengang De kom, og da det er den første efter tre Dages Afholdenhed, vil De forstaa — —.«

»Der behøves ingen Undskyldning. Jeg glæder mig tværtimod over, at Tobaken smager Dem. Det et jo det sikreste Tegn paa, at De befinder Dem vel.«

»De er altfor artig, Fru Abildgaard! . . . Men jeg takker Dem.«

Hans Blik og Tone gjorde Fru Bertha utryg. Hun havde undervejs forberedt sig paa, hvad hun vilde sige, men følte nu paa eengang alting vakle. For at samle sine Tanker sad hun en Tid og talte om ligegyldige Ting, indtil Enslev, der var bleven tavs, med eet afbrød hende.

»Skal jeg lette Dem Overgangen?« spurgte han.

»Hvordan mener De?«

»Jeg veed, hvorfor De er kommen her.«

»De veed det!«

»Ja. Det vil sige, jeg har gættet mig til det. Da jeg fik Deres Kort ind, var jeg straks paa det rene med, at De kom her som Ambassadrice og overordenlig Befuldmægtiget. De ser saa forbavset paa mig, men der er ingen Grund til at beundre mit